

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **KAPARO a.s., IČO 24293831**
sídlem Ječná 550, 120 00 Praha
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. 061572/2018/KUSK,
sp. zn. 061572/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen

„správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 4. 2018, č. j. 0023189/DZD/2018/IPe, sp. zn. 0005588/DZD/2018/IPe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť blíže neurčený řidič dne 28. 9. 2017 v 11:30 hod na pozemní komunikaci č. I/38 v ulici Kovanická, v obci Poděbrady, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 23 km/h (po započítání odchylky 3 km/h), za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 29. 9. 2017, které naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se neznámý řidič dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 28. 9. 2017 v Poděbradech na pozemní komunikaci č. I/38 směr Kolín v ulici Kovanická překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h o 23 km/h. Naměřená rychlost činila po započtení odchylky radaru 73 km/h. Součástí oznámení je i záznam o měření, který zachycuje výsledky měření rychlosti a dvě fotografie ze silničního rychloměru. K uvedenému oznámení je přiložen i ověřovací list č. 8012-OL-70487-16 měřidla v. č. GEMVEL0024.
5. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručené žalobkyni dne 18. 10. 2017) žalobkyně nijak nereagovala. Dne 22. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci č. j. 0005582/DZD/2018/IPe. Dne 22. 1. 2018 doručil správní orgán I. stupně žalobkyni příkaz, proti kterému podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce ODVOZ VOZU s.r.o. dne 30. 1. 2018 odpor.
6. Dne 12. 4. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 28. 9. 2017 nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 12. 4. 2018 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobkyně blanketní odvolání. Sdělením ze dne 24. 4. 2018 byla žalobkyně vyzvána k doplnění

blanketního odvolání, což však neučinila.

8. Dne 3. 9. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud ve věci nařídil jednání, při němž předně konstatoval žádost žalobkyně, resp. jejího zástupce o odročení jednání, doručenou soudu dne 25. 5. 2021, v níž zástupce žalobkyně uvedl, že je na 28. 5. 2021 od 10:00 hod (tj. v den konání jednání – pozn. soudu) objednan v Ústavu leteckého zdravotnictví (dále jen „zdravotnické zařízení“) na vyšetření magnetickou rezonancí, o čemž však soudu nemůže předložit žádný doklad, protože jím nedisponuje, když mu byl pouze sdělen termín a není ani jasné, zda vyšetření proběhne ve stanoveném čase. Zástupce žalobkyně také neví, v jakém zdravotním stavu se bude po vyšetření nacházet.
11. Vzhledem k tomu, že žádost o odročení jednání nebyla nikterak doložena, vyžádal si soud dne 27. 5. 2021 u označeného zdravotnického zařízení potvrzení informace o datu vyšetření zástupce žalobkyně. V odpovědi ze dne 28. 5. 2021 sdělil MUDr. P. K., primář X oddělení předmětného zdravotnického zařízení, že „*pan Mgr. Voříšek se v minulých dnech telefonicky objednal na X, 28. 5. 2021, na 10:00 hod. Dnes pan Voříšek sdělil po telefonu, že nemůže najít poukaz na X. Bylo mu sděleno, že vyšetření provedeme, pokud dorazí s poukazem na vyšetření do 10:20 hod. Do této chvíle pan Mgr. Voříšek na pracoviště X nedorazil.*“
12. Soud se po vyhodnocení obsahu žádosti a sdělení zdravotnického zařízení rozhodl žádosti o odročení jednání (v pořadí již druhé) nevyhovět. Učinil tak především proto, že zástupce žalobkyně žádost nikterak nedoložil, a navíc se podle sdělení dotázaného zdravotnického zařízení uvedeného dne ve stanoveném (ani posunutém) čase k vyšetření nedostavil. Jelikož důvod, pro který zástupce žalobkyně žádal o odročení jednání, zjevně nebyl naplněn, když se zástupce žalobkyně k vyšetření nedostavil, a logicky tak nemohl být z tohoto důvodu zdravotně indisponován, a žádný další důvod, pro který se nebude moci k jednání dostavit, do zahájení jednání nesdělil, soud k odročení jednání nepřistoupil. Při přijetí tohoto závěru přihlédl soud také k tomu, že zástupci žalobkyně v souvislosti s první žádostí o odročení jednání nařízeného na 13. 5. 2021 vyhověl, když akceptoval sdělení zástupce žalobkyně, že byl dne 12. 5. 2021 v Ústřední vojenské nemocnici očkovan proti onemocnění Covid 19 a necítí se dobře. K tehdejší (oproti nynější) žádosti o odročení jednání zástupce žalobkyně připojil „Potvrzení rezervace, Rezervace očkování 1. kolo“, jímž doložil rezervovaný termín očkování dne 12. 5. 2021, a dále listinu (označenou jím samým jako „průkazka o obdržení vakcíny ...proti Covid...“), z níž vyplývá, že zástupci žalobkyně byla dne 12. 5. 2021 aplikována (s uvedením konkrétního názvu) vakcína proti onemocnění Covid 19. Na základě předložených listin a tvrzeného neuspokojivého zdravotního stavu, který neměl soud důvod zpochybňovat přinejmenším s ohledem na mediálně hojně prezentované informace o možném výskytu zdravotních potíží právě po tomto očkování) soud jednání dne 13. 5. 2021 odročil právě na 28. 5. 2021. O novém termínu jednání byl zástupce žalobkyně vyrozuměn písemným předvoláním doručeným do jeho datové schránky ještě téhož dne (13. 5. 2021), kdy došlo

k odročení jednání. K výše uvedenému soud ještě doplňuje, že je přesvědčen o tom, že nepochybně bylo v možnostech a silách zástupce žalobkyně při objednávání vyšetření magnetickou rezonancí v označeném zdravotnickém zařízení předem vyloučit termín vyšetření právě v den konání odročeného jednání, popř. žádat o jeho změnu. Zástupce žalobkyně byl ze strany soudu o termínu odročeného jednání řádně a včas vyrozuměn, přesto s termínem vyšetření kolidujícím s termínem odročeného jednání souhlasil. Tvzení o tom, že nemůže akceptovat odložení termínu vyšetření pak ani blíže neupřesnil, např. poukazem na nezbytnost okamžitého (bezodkladného) provedení vyšetření, které by však s ohledem na nedostavení se na vyšetření tak jako tak neobstálo. Soud pak zástupce žalobkyně také včas (konkrétně již dne 25. 1. 2021) vyrozuměl o tom, jaké důkazy navržené žalovaným budou provedeny při jednání, a umožnil mu se k nim vyjádřit ve lhůtě 1 měsíce od doručení přípisu za současného upozornění, že po uplynutí stanovené lhůty přistoupí soud k nařízení jednání. Na tuto výzvu zástupce žalobkyně nikterak nereagoval.

13. Soud následně provedl dokazování, v rámci něhož sdělil podstatný obsah listiny na č. l. 31 až 35 ze dne 16. 11. 2015, č. j. KRPS-357263-1/ČJ-2015-010806-OD, jakož i listiny na č. l. 56 ze dne 30. 6. 2009, č. j. KRPS-65213/ČJ-2009-010806, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v Poděbradech - Přední Lhotě, ulicích Průběžná a Kovanická. Dále soud provedl dokazování listinami na č. l. 58 a 62 - informace o instalaci měřiče rychlosti v Kovanické ulici, publikované v Poděbradských novinách č. 21/2015 ze dne 5. 11. 2015, resp. č. 2/2016 ze dne 21. 1. 2016. Dokazování listinami na č. l. 66 a 67 - informace o měření rychlosti v Kovanické ulici z webových stránek města Poděbrady uveřejněné dne 19. 1. 2016. Původně zamýšlený výsledek svědkyně Mgr. L. H. soud již neprováděl, neboť uveřejnění informace o instalaci rychloměru v Kovanické ulici má za dostatečně prokázané jinými listinnými důkazy a pro nadbytečnost a nevhodnost již není potřeba další uveřejnění této informace prokazovat. Žalobkyně v žalobě navrhovala provést důkaz obsahem stanoviska Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, avšak soud shledal provedení tohoto důkazu nadbytečným, neboť skutečnosti, které chtěla žalobkyně prokázat, jsou soudu již známy z jeho úřední činnosti. Podrobnější vypořádání tohoto důkazního návrhu je uvedeno níže v rozsudku.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Omezení způsobu platby určené částky

15. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že ji správní orgán omezil na způsobu úhrady určené částky, když jí určil, že smí určenou částku uhradit toliko převodem na účet, nebo poštovní poukázkou. Správní orgán tak zbavil žalobkyni možnosti splnit uloženou povinnost libovolným způsobem podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), přičemž žalobkyně měla zájem o provedení platby na pokladně správního orgánu.
16. Správní orgán I. stupně ve výroku, kterým žalobkyni uložil pokutu a povinnost nahradit náklady řízení uvedl, že obě povinnosti jsou splatné „[d]o 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí převodem na účet města Poděbrady vedený u bankovního ústavu Komerční banka a.s. sídlo pobočky Poděbrady, číslo 19-0000725191, kód banky 0100, variabilní symbol 6520007601, specifický symbol 793.“.

17. Z uvedené citace je tak patrné, že správní orgán uvedl pouze jednu metodu zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení. Nicméně podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. V projednávané věci stanovil správní orgán I. stupně jednu možnost úhrady pokuty, a to platbou na účet ve smyslu ustanovení § 163 odst. 3 písm. a) daňového řádu. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a osoba, již je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobkyně sama odkazovala, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohla žalobkyně uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.

*Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; úsek měření rychlosti nebyl určen
Policíí ČR*

18. V této části soud spojil k projednání žalobní body související s oprávněním obecní policie měřit rychlost vozidel a s podmínkou součinnosti obecní policie a Policie ČR při tomto měření. Žalobkyně namítala, že obecní policie neměřila rychlost vozidel v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), neboť nezveřejnila informaci o prováděném měření. Z tohoto důvodu považovala žalobkyně získané důkazy, tj. výstupy měření za nezákonné. V souvisejícím žalobním bodě pak namítala, že měření rychlosti probíhalo v úseku, který nebyl schválen Policíí ČR, neboť o splnění této podmínky není ve správním spise žádný důkaz.
19. Podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“
20. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v]případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
21. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných**

na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. (pozn. soudu – zvýraznění textu doplněno zdejší soudem.) Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost porízeného záznamu.“

23. Soud provedl v rámci ústního jednání dokazování listinami na č. l. 58 a 62 - informace o instalaci měřiče rychlosti v Kovanické ulici, publikované v Poděbradských novinách č. 21/2015 ze dne 5. 11. 2015, resp. č. 2/2016 ze dne 21. 1. 2016. V první informaci je uvedeno: „*Plánovaná instalace měřiče rychlosti v Kovanické ulici u OD Tesco se vzhledem k havarijnímu stavu sloupu pro veřejné osvětlení posunula na přelom listopadu a prosince 2015.*“ V druhé, později publikované informaci je uvedeno: „*Zařízení péro měření rychlosti silničních vozidel a dokumentaci přestupků bylo umístěno v ulici Kovanická v Přední Lhotě a bude uvedeno do provozu v průběhu ledna 2016. Důvodem k umístění radaru je snaha zajistit větší bezpečnost silničního provozu v uvedené oblasti.*“ Obsahem informací má soud za prokázané, že informace o zřízení automatizovaného systému pro měření rychlosti byla uveřejněna. Z hlediska toho, že informace byla zveřejněna ještě před spácháním přestupku, vycházel soud z data uvedeného na předmětných novinách dne 5. 11. 2015, resp. 21. 1. 2016, které nedávají jakoukoli možnost pochybovat o tom, že v tento den byly skutečně v tištěné podobě vydány. Z hlediska odpovědnosti žalobkyně za přestupek není podstatné, zda se s takovou informací žalobkyně reálně seznámila, ale že tuto možnost měla, neboť informace o umístění rychloměru v potřebném rozsahu uveřejněna byla.
24. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
25. Soud při jednání provedl důkaz listinou na č. l. 31 - 35 nazvanou *Přední Lhota, I/38 – úsekové měření rychlosti – vyjádření DI PČR Nymburk* ze dne 16. 11. 2015, č. j. KRPS-357263-1/ČJ-2015-010806-OD, v němž se Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, vyjadřuje ve věci úsekového měření rychlosti a konstatuje, že Městské policii Poděbrady již byl dříve souhlas udělen. Tato listina obsahuje dále přílohy, ve kterých je označeno umístění automatického technického prostředku používaného bez obsluhy k měření rychlosti. Veškeré tyto přílohy jsou opatřeny doložkou Policie ČR. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že úřední sdělení Policie ČR je dostatečnou zárukou, že informace v něm jsou pravdivé, nicméně provedl rovněž důkaz obsahem listiny na č. l. 56 ze dne 30. 6. 2009, č. j. KRPS-65213/ČJ-2009-010806, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v Poděbradech – Přední Lhotě, ulicích Průběžná a Kovanická. Provedenými listinnými důkazy je bez pochyb prokázáno, že souhlas udělen byl.

Nesprávná forma zavinění

26. Žalobkyně v tomto žalobním bodě namítala nezákonnost správního rozhodnutí (neupřesnila ale, zda tím míní nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nebo napadeného rozhodnutí – pozn. soudu), a to z důvodu, že byla uznána vinnou ze spáchání přestupku z nedbalosti. Žalobkyně citovala z napadeného rozhodnutí, ve kterém je mj. uvedeno: „*tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, z nedbalosti nezajistila, aby při*

jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“ A dále uvedla, že rozhodnutí prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by se přestupku dopustila zaviněně, byť z nedbalosti.

27. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „KAPARO a.s., IČO 24293831, Ječná 550, 120 00 Praha, kterého zastupuje ODVOZ VOZU s.r.o., IČO 03724026, Americká 362, 120 00 Praha (dále jen „obviněný“) je vinen, že se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 28. 9. 2017 v 11:30 hod. v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38 směr Kolín, jako provozovatel vozidla s registrační značkou X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy neznámý řidič při řízení vozidla registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/hod., když automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a to silničním rychloměrem typ SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0024, byla na pozemní komunikaci v obci naměřena rychlost 76 km/hod., která po odečtení maximální přípustné odchylky měřicího zařízení ve prospěch řidiče (-3 km/hod.), činila 73 km/hod., a tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost na pozemní komunikaci v obci (50 km/hod.) minimálně o 23 km/hod., čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.“
28. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že „po prostudování kompletní spisové dokumentace, odvolání v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítá a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze dne 12. 4. 2018, vydané pod č. j.: 0023189/DZD/2018/IPe a sp. zn.: 0005588/DZD/2018/IPe, v celém rozsahu potvrzuje.“
29. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.“
30. Podle § 90 odst. 5 správního řádu platí, že v případě „[n]eshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“
31. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil, výroky prvostupňového rozhodnutí neměnil ani nerušil. V takovém případě jsou pro žalobkyni závazné výroky prvostupňového rozhodnutí tak, jak je uvedl správní orgán I. stupně, neboť nebyly žalovaným nijak změněny. Ačkoli žalobkyně uvádí, že řízení před správním orgánem tvoří jeden celek, je třeba toto pravidlo vykládat v kontextu, jak ho uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, tedy že „[v]e správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění

orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podrženeho správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47). Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty.“ Vnímání řízení před správními orgány jako jeden celek je tak limitováno hranicemi pravidel procesního řízení. Jestliže žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí a podané odvolání zamítl, nelze uvedení nedbalostní formy zavinění **v rekapitulační části návětí napadeného rozhodnutí** chápat jako změnu výroku prvostupňového rozhodnutí.

32. Žalovaný pochybil, když v návětí napadeného rozhodnutí **nesprávně** uvedl, že byla žalobkyně uznána vinnou z toho, že „z nedbalosti nezajistila, aby (...) byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“, ovšem uvedené pochybení nemá vliv na výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, neboť jen ta je pro žalobkyni závazná a v ní nebyla ve vztahu k žalobkyni řádná forma zavinění konstatována. Žalovaný zároveň prvostupňové rozhodnutí ve výroku napadeného rozhodnutí řádně identifikoval uvedením dne vydání, číslem jednacím a spisovou značkou prvostupňového rozhodnutí. Nadto žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že „posuzoval hmotněprávní stránku věci, přičemž vycházel z podkladů a důkazů shromážděných a předložených správním orgánem I. stupně a je nucen konstatovat, že se zcela ztotožňuje se závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí.“ Žalovaný se tak v návětí napadeného rozhodnutí dopustil toliko písařské chyby, kterou lze napravit v souladu s § 70 správního řádu. Žalobní bod není důvodný.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. Úsek

33. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobkyni vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobkyně trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
34. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
35. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné,

aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

36. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

37. Žalobkyně dále namítala, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobkyně měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. V této souvislosti žalobkyně citovala z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017 – 45, ve kterém ovšem krajský soud řešil otázku neuvedení typu rychloměru, kterým byla zjištěna rychlost vozidla, což je situace skutkově odlišná od nyní projednávané věci, a proto není odkaz na tento rozsudek příslušný. Dále žalobkyně odkázala na stanovisko Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, které navrhovala provést jako důkaz, a podle kterého, dle názoru žalobkyně, nelze za automat považovat rychloměr, který je sice pevně nainstalovaný a změří rychlost automaticky, avšak v místě se nacházejí policisté či strážníci, kteří některá vozidla zastaví a jejich řidiče legitimují, a některá nikoli. Žalobkyně tak uvedla, že u měření rychlosti byli přítomni policisté a tato varianta skutkového děje nebyla podle žalobkyně nijak vyvrácena.
38. Žalobkyně v rámci správního řízení nerozporovala užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byla již v rámci výzvy ze dne 9. 10. 2017 informována o tom, že bylo překročení rychlosti změřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a to konkrétně silničním rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0024. Totožnou informaci obdržela žalobkyně i v příkazu ze dne 22. 1. 2018 a v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobkyně tak byla řádně seznámena s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
39. Ohledně námítky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření

provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. V tomtož rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval i stanoviskem Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, podle kterého uvedl, že jsou automatizované technické prostředky „trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanovený čas. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“

40. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy SYDO Traffic Velocity, v.č. GEMVEL0024, správní spis obsahuje i řádný ověřovací list č. 8012-OL-70487-16 tohoto rychloměru. Ve správním spise naopak není založena žádná listina, ze které by bylo patrné, že byl řidič vozidla žalobkyně zastaven a identifikován po spáchání přestupku dne 28. 9. 2017. Žalobkyně zároveň kromě obecného tvrzení o možné přítomnosti policistů či strážníků v místě měření nepředložila žádný důkaz, který by tuto skutečnost potvrzoval. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z žádného podkladu nevyplývá, že by bylo na místě měření, resp. v odpovídající vzdálenosti, zřízeno kontrolní stanoviště, na němž by byla zastavována vozidla, jimiž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost. Žalobkyně má za to, že přítomnost policistů vylučuje možnost použít rychloměr v automatizovaném režimu. Tento názor ovšem není v souladu se stanoviskem Ministerstva dopravy, jak ho zdejší soud citoval prostřednictvím shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Zároveň zdejší soud neprováděl dokazování prostřednictvím stanoviska Ministerstva dopravy, které žalobkyně navrhovala, neboť jde o důkaz, jehož provedení zástupce žalobkyně navrhuje v opakovaných případech a právě i s ohledem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, lze považovat obsah stanoviska za soudu z úřední činnosti známý. Soud má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
41. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci správního řízení nezpochybnila, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, zda skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladů pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.

Sankce – nesprávná správní úvaha

42. Žalobkyně namítala nezákonnost uložené sankce, neboť správní orgány neprovedly řádnou úvahu o výši sankce. Správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že neshledal žádných polehčujících okolností, ovšem podle žalobkyně byly tyto polehčující okolnosti ze spisu

zjevné. Žalobkyně zdůraznila, že přestupkem nedošlo k dopravní nehodě, ke škodě na zdraví a majetku, přestupek byl spáchán omisivně a nezaviněně. Přestupek byl dále spáchán za dobré viditelnosti a dobrého počasí. Podle žalobkyně mohly být také dány důvody pro mimořádné snížení pokuty.

43. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „[v] dané věci bylo přihlédnuto k závažnosti porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, kdy správní orgán zhodnotil zejména objektivní okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, tj. zejména skutečnost spáchání přestupku na frekventované komunikaci, v zastavěné části obce, poblíž křižovatky, přechodu pro chodce a autobusové zastávky, kde je možno předpokládat zvýšený pohyb chodců a ke skutečnosti, že v daném případě nebyl způsoben závažnější následek. Proto byla uložena pokuta pouze na počátku možného rozpětí, které stanovuje zákon, tak jak je výše uvedeno. Nebyla zjištěna přítěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky ani polehčující okolnost podle ustanovení § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky. Takto uložený správní trest považuje správní orgán za odůvodněný a přiměřený.“
44. V § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky je demonstrativní výčet okolností přestupků, ke kterým mají správní orgány při ukládání sankce přihlédnout, pod písm. c) jsou uvedeny polehčující a přítěžující okolnosti. Demonstrativní výčet polehčujících a přítěžujících okolností je uveden v § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ovšem v případě žalobkyně k naplnění ani jedné této kategorie nedošlo. Polehčující nebo přítěžující okolnosti přestupku spočívají v okolnostech spojených s osobností pachatele, tj. svědčí buď o zásadních morálních nedostacích pachatele, který páchá přestupky opakovaně, nebo na slabších sociálních skupinách [srov. § 40 písm. a) až f)] nebo naopak svědčí o jisté osobnostní nevyzrálosti z důvodu nízkého věku, či vnějších okolností, které mohly na pachatele činit objektivní nátlak [například z důvodu krajní nouze nebo hrozící škody; srov. § 39 písm. a) až e) zákona o odpovědnosti za přestupky]. To, že nedošlo ke škodě na zdraví či majetku, nebo že byl přestupek spáchán nezaviněně nelze řadit mezi polehčující okolnosti, ale toliko mezi obecné okolnosti spáchání přestupku podle § 38 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobkyně se tak mýlí, má-li za to, že měly být vyjmenované okolnosti zhodnoceny jako polehčující okolnosti. Zároveň nelze mezi polehčující okolnosti řadit ani dobré počasí, neboť nejde o okolnost spočívající v povaze pachatele, případně o objektivní okolnost, která by odůvodňovala jistou shovívavost správních orgánů při ukládání pokuty (např. zohlednění odvrácení škody, nebo odvrácení útoku apod.). Správní orgány stanovily žalobkyni správní trest přezkoumatelným způsobem a zároveň nebyly v případě žalobkyně shledány polehčující ani přítěžující okolnosti, ke kterým by mělo být přihlédnuto. Žalobní bod není důvodný.

Nestanovení místa přestupku

45. Žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku řidič, který řídil vozidlo žalobkyně, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38“. Žalobkyně má za to, že z takto specifikovaného místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo a nemůže ani přezkoumat, zda se rychloměr nachází na území obce a jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší dovolená rychlost. Žalobkyně dále uvedla, že nemůže argumentovat tím, že například místo, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, nebylo zastavěné a nejednalo se tak o obec. Též nemůže argumentovat, že byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h nebo

dokonce 90 km/h.

46. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
47. Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je podstatná s ohledem na uplatňování zásady *ne bis in idem*, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.“ Ačkoli tedy není zejména v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyžadováno, aby bylo místo spáchání přestupku určeno „na metr přesně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát. V nynější věci má soud podmínky pro dostatečnou specifikaci skutku, z jehož spáchání byla žalobkyně uznána vinnou, stále ještě za splnění, a to z následujících důvodů.
48. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že přestupku se žalobkyně dopustila „v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38, směr Kolín“. Žalobkyni nelze dát za pravdu v tom, že by nebylo možné seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost a zda se rychloměr skutečně nachází na území obce. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3 \%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť žalobkyně objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.
49. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/38) a názvem obce a ulice, kterou uvedená silnice prochází

(Poděbrady, ulice Kovanická), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy procházející obcí, na které je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což bylo ve výroku uvedeno odkazem na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla řidiči naměřena měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu rychlost o 23 km/h vyšší než nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h), čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h rychlostí 73 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za jehož spáchání nese žalobkyně objektivní odpovědnost. Podstatné je rovněž to, že se v řešeném případě jednalo o měření rychlosti úsekové a nikoli okamžité změření rychlosti v konkrétním místě, v kterémžto případě by bylo třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku přísnější nároky. V případě úsekového měření rychlosti je však vymezení místa spáchání přestupku možné provést způsobem, jak to učinily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11, obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37, bod 27).

50. Správní orgány tak dostaly požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku totiž byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas spáchání přestupku (dne 28. 9. 2017 v 11:30 hod.) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyni odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, se týkal typově zcela jiného přestupkového jednání (neoprávněného stání motorového vozidla) a jeho závěry nejsou aplikovatelné na nyní projednávanou věc. Žalobní bod není důvodný.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

51. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, zároveň podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že „[p]rovozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.“ Žalobkyně zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobkyně namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena.
52. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že „[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Tato skutková podstata odkazuje na povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle které „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Pravidlo, které nezjištěný řidič porušil, stanovoval

§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu takto: „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*“

53. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publikované pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné do výroku rozhodnutí uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu přestupku, který byl žalobci kladen za vinu.
54. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl toliko porušení ustanovení § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a pro perfektnost výroku by bylo nutné do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Správní orgán I. stupně až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že šlo o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Avšak s odkazem na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že interpretací rozhodnutí byla tato vada výroku rozhodnutí odstraněna a není dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní bod tak není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

55. Žalobkyně namítala, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace probíhá úsekové měření rychlosti vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky. Dále žalobkyně uvedla, že dopravní značky IP31 a IP31B označují pouze úseky měření rychlosti stacionárním měřidlem, avšak neslouží k označení úsekového měření rychlosti vozidel. Žalobkyně zároveň uvedla, že neexistuje webová stránka spravovaná orgány veřejné moci, ze které by se dalo zjistit, kde všude probíhá měření rychlosti. V této souvislosti žalobkyně namítala i nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajících rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobkyně jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobkyně omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
56. Vzhledem k tomu, že se podstata tohoto žalobního bodu zásadně prolíná s výše uvedenými a již vypořádanými žalobními body (srov. *Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; úsek měření rychlosti nebyl určen Policií ČR*), konstatuje soud ve stručnosti, že obecní policie není povinna oznamovat úsek měření rychlosti vozidel žádnou dopravní značkou (srov. znění § 79a zákona o silničním provozu účinném do 31. 7. 2011), obecní policie je toliko povinna uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického technického systému a tato informace uveřejněna byla, jak bylo před soudem prokázáno. Obecní policie zároveň vykonávala měření rychlosti v rámci své působnosti stanovené v § 79a zákona o silničním provozu. Důkaz získaný ze stálého automatického systému tak získala obecní policie v souladu se zákonem. Žalobní bod není důvodný.

Neoprávněná změna kvalifikace

57. V tomto žalobním bodě žalobkyně tvrdila, že správní orgán I. stupně neoprávněně změnil právní kvalifikaci přestupku, neboť správní orgán I. stupně zahájil správní řízení pro přestupek řidiče podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu avšak následně změnil kvalifikaci na přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně má za to, že správní orgán I. stupně měl nejprve zastavit řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a následně zahájit řízení s provozovatelem vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně též uvedla, že nesouhlasila se změnou právní kvalifikace, když přitom ve správním řízení prohlásila, že byla řidičem vozidla.
58. Ze správního spisu, konkrétně z usnesení o odložení věci ze dne 22. 1. 2018, vyplývá, že správní orgán I. stupně odložil věc týkající se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3) zákona o silničním provozu, neboť se mu nepodařilo zjistit osobu přestupce. V tomtéž usnesení dále správní orgán I. stupně uvedl, že bude pokračovat ve správním řízení z titulu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla v smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně v průběhu celého správního řízení nesdělila správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému osobu řidiče, není tak pravda, že by samu sebe označila za řidiče (nehledě na to, že je žalobkyně právnickou osobou a nemohla se tak ani jako řidič dopustit přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kterého se z podstaty přestupku může dopustit toliko fyzická osoba.)
59. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“*
60. Z výše uvedených skutečností tak vyplývá, že správní orgán I. stupně nikterak neoprávněně neměnil právní kvalifikaci přestupku, pro kterou s žalobkyní vedl správní řízení a dále nepochybil, když nevedl proti žalobkyni správní řízení pro přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť žalobkyně nikde samu sebe jako přestupce neoznačila a navíc je vyloučeno, aby se jako právnická osoba tohoto přestupku dopustila. Žalobní bod není důvodný.

Nedostatečná identifikace vozidla jako prostředku spáchání deliktu

61. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítá nedostatečné označení vozidla, se kterým mělo dojít ke spáchání přestupku. Žalobkyně považovala za nedostatečné označení vozidla pouze registrační značkou a doplnila, že v obdobných případech bývá vozidlo popsáno i typem vozidla a jeho barvou.
62. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že se žalobkyně dopustila přestupku *„jako provozovatel vozidla s registrační značkou X“*. Správní orgán I. stupně tak nedefinoval konkrétní typ vozidla, ani ho blíže nepopsal uvedením barvy vozidla. Vzhledem k tomu, že jsou motorová vozidla označována jedinečnou registrační značkou (tj. existuje právě jedno vozidlo, které je opatřeno určitou jedinečnou registrační značkou), nelze považovat označení vozidla pouze registrační značkou za nedostatečné, neboť uvedením registrační značky je nezaměnitelně popsáno konkrétní vozidlo, se kterým byl spáchán přestupek. Takovýto popis je dostatečný, neboť není možná záměna s jiným vozidlem. Ačkoli správní orgány běžně uvádějí do výrokové části společně s registrační značkou i typ vozidla, v některých případech i barvu vozidla, nejsou tyto údaje nezbytné pro dostatečnou

identifikaci vozidla, se kterým ke spáchání přestupku došlo. Již pouze uvedení registrační značky vozidla umožňuje zjistit s naprostou jistotou, jakým vozidlem byl přestupek spáchán. Navíc je součástí správního spisu i karta vozidla registrační značky X, ve kterém je uvedeno, že je provozovatelem vozidla od 19. 12. 2013 právě žalobkyně. Žalobní bod není důvodný, neboť uvedením registrační značky bylo dostatečně popsáno, jakým vozidlem byl spáchán přestupek, a toto vozidlo prokazatelně provozovala v době spáchání přestupku žalobkyně.

Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

63. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhla naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

64. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně